

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 73

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 februarie 2013

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.059 din 11 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 35 alin. (1) și (2), art. 36, art. 38 alin. (1), art. 46 alin. (2), art. 55 alin. (3), art. 88 alin. (1) lit. b) și alin. (3), art. 89, art. 91, art. 92 și art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori	2-5		
Decizia nr. 1.068 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar	5-8		
Decizia nr. 1.075 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	8-10		
Decizia nr. 1.077 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 14 alin. (1) teza a doua și art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	10-12		
		Decizia nr. 1.088 din 18 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	13-15
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		34. — Hotărâre privind completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 337/1993 pentru stabilirea circumscripțiilor judecătorești și parchetelor de pe lângă judecătorii	15
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		9. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru completarea articolului 7 din Norma sanitară veterinară privind controalele veterinare aplicabile comerțului intracomunitar cu produse de origine animală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 256/2006	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.059**

din 11 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 35 alin. (1) și (2), art. 36, art. 38 alin. (1), art. 46 alin. (2), art. 55 alin. (3), art. 88 alin. (1) lit. b) și alin. (3), art. 89, art. 91, art. 92 și art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela-Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, excepție ridicată de Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.071/2/2010/a1* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.355D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, doamna consilier juridic Violeta Antoni, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor a depus o întâmpinare prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care arată că, în urma modificărilor aduse ordonanței de urgență, în prezent, aceasta corespunde pe deplin dispozițiilor constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 12.071/2/2010/a1*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea consideră că reglementările criticate sunt neconstituționale, întrucât Guvernul a adoptat respectiva ordonanță de urgență cu

încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție referitor la delegarea legislativă. Invocarea scurgerii termenului fixat pentru transpunerea directivei europene evocate în preambulul ordonanței nu poate constitui o scuză pentru incapacitatea statului de a se organiza și a-și coordona instituțiile astfel încât transpunerea să fie realizată corect, cu mult înaintea termenului de 11 iunie 2008. În aceste condiții, urgența nu poate fi invocată ca motiv de adoptare a ordonanței respective.

De asemenea, prin faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 se aplică și creditelor garantate cu ipotecă se încalcă prevederile Directivei 48/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, ceea ce poate constitui un motiv de declanșare a procedurii de *infringement* împotriva României, contrar scopului ordonanței de urgență. Menționând jurisprudența Curții Constituționale în materie referitoare la condițiile ce justifică adoptarea unei ordonanțe de urgență, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că emitentul actului nu motivează în ce fel este afectat interesul public major, în condițiile neadoptării acesteia.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 încalcă, după opinia autorului excepției, dreptul de proprietate privată, ea aplicându-se unor contracte de credit aflate în derulare. Mai mult, unele tipuri de contract de credit nici măcar nu erau menționate de normele Directivei 48/2008/CE, Guvernul extinzând sfera de aplicare a regulilor prescrise și altor contracte.

Implementarea unor măsuri în afara cadrului directivei conduce la crearea unor situații potrivnice chiar obiectivelor acesteia. Acesta este și motivul pentru care directiva a implementat un sistem de armonizare maximă, care nu poate fi depășit de către statele membre. Orice depășire a acestuia în domeniul protecției consumatorilor conduce la efectele inverse celor scontate: scăderea concurenței și blocarea consumatorului în spațiul național.

Autoarea excepției arată că speranța sa legitimă cu privire la creanțele rezultate din contractele de credit în derulare rezultă în mod temeinic din: existența unor contracte de credit încheiate în mod legal înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010, existența dreptului Uniunii Europene în acord cu care Directiva nr. 2008/48/CE nu se aplică contractelor de credit în derulare, prevederile art. 148 din Constituția României în acord cu care dreptul comunitar primar sau derivat are prioritate față de orice altă dispoziție legală națională și regulile Uniunii Europene relative la armonizarea maximală a dreptului comunitar cu privire la piața creditelor de consum.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 1.446 din 3 noiembrie 2011, în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori.

Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2, art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 35 alin. (1) și (2), art. 36, art. 38 alin. (1), art. 46 alin. (2), art. 55 alin. (3), art. 88 alin. (1) lit. b) și alin. (3), art. 89, art. 91, art. 92 și art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 11 iunie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 288/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010.

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. m) privind reglementarea prin lege organică a regimului juridic general al proprietății și al moștenirii, art. 108 alin. (3) privind regimul adoptării ordonanțelor, art. 115 alin. (1), (4) și (6) referitor la adoptarea ordonanțelor de urgență, art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) privind obligațiile statului în economie, art. 136 privind proprietatea și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 1.540 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 7 martie 2012, precum și prin Decizia nr. 450 din 3 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 24 iulie

2012, Curtea a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale criticate.

Curtea a analizat atât criticile de neconstituționalitate extrinseci, cât și pe cele intrinseci, statuând următoarele:

I. Curtea a constatat că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 a intervenit într-un context mai larg în care au fost adoptate mai multe acte normative care au avut drept scop limitarea efectelor crizei economico-financiare asupra economiei naționale.

În acest sens, Curtea a observat că Guvernul, la data de 7 iunie 2010, și-a angajat răspunderea în fața Parlamentului asupra proiectului de lege privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, precum și asupra proiectului de lege privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor. Acest pachet de măsuri, afectând nivelul veniturilor populației, cu consecințe directe asupra nivelului de trai al acesteia, a fost însoțit și de alte acte normative, precum ordonanța de urgență criticată, adoptate în scopul limitării efectelor măsurilor de austeritate asupra populației. În acest sens, în nota de fundamentare se face referire în mod expres la „*criza economico-financiară cu impact asupra veniturilor per familie*”, ceea ce indică faptul că ordonanța de urgență criticată se constituie într-o veritabilă măsură de protecție a populației, respectiv a consumatorilor care intră în sfera sa de incidență. Adoptarea tardivă a acesteia ar fi lipsit persoanele afectate de un instrument de natură să protejeze veniturile *per familie* ale populației.

Pe lângă aspectele legate de criza economică, și care în jurisprudența Curții Constituționale au fost considerate motive importante, dar nu suficiente pentru a justifica existența situației extraordinare (de exemplu, Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, și Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011), Curtea a avut în vedere faptul că, deși declanșarea procedurii de *infringement* în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene prevăzută de art. 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene nu era iminentă (a se vedea și Decizia nr. 802 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, și Decizia nr. 1.599 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 26 ianuarie 2011) și că, în principiu, măsurile naționale necesare pentru implementarea directivei trebuie adoptate de Parlament, în calitatea sa de legiuitor ordinar (a se vedea Decizia nr. 1.599 din 9 decembrie 2010), necesitatea adoptării acestor măsuri de către legiuitorul delegat, respectiv Guvernul României, s-a impus în scopul evitării consecințelor negative ce s-ar fi produs asupra concurenței la nivelul Uniunii Europene, respectiv asigurării protecției imediate a consumatorilor.

Astfel, Curtea a reținut că prin adoptarea actului normativ criticat s-a încurajat mobilitatea consumatorilor, în sensul de a li se permite acestora mutarea creditelor de la un creditor la altul în condiții contractuale mai avantajoase, s-a dat posibilitatea consumatorilor de a rambursa anticipat sumele contractate fără a plăti penalități excesive și s-a creat cadrul necesar pentru relansarea acordării de credite în condiții de transparență și liberă concurență.

Pe lângă protecția consumatorilor, această intervenție legislativă a fost necesară pentru a permite creditorilor să îndeplinească obligațiile prevăzute în actul normativ european, astfel încât să fie atins obiectivul de creare a pieței interne a Uniunii Europene, care impune asigurarea unui cadru de reglementare unitar la nivelul acesteia.

De asemenea, Curtea a observat că, în lipsa unei reglementări imediate a contractelor de credit pentru consumatori, aceștia nu ar fi putut beneficia de drepturile

prevăzute de actul normativ european, ceea ce ar fi avut un impact direct asupra veniturilor consumatorilor. Totodată, s-ar fi creat o denaturare a concurenței la nivelul instituțiilor de credit.

Curtea a mai reținut că România, fiind un stat de drept, care face parte din Uniunea Europeană și care și-a asumat anumite obligații față de aceasta în baza art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, trebuie să respecte prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și să asigure aducerea la îndeplinire a cerințelor celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu. Curtea a observat, însă, în conformitate cu jurisprudența sa mai sus citată, că necesitatea transpunerii și implementării în legislația națională a Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, care trebuia realizată până la data de 11 iunie 2010, nu poate justifica, singură, îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) referitor la existența unei situații extraordinare. Mai mult, o atare concluzie este susținută și de faptul că Guvernul nu a făcut demersurile necesare și nu a depus vreun proiect de lege la Parlament prin care să se urmărească transpunerea Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008, astfel că Guvernul nu ar putea invoca propria culpă pentru netranspunerea în timp util a acesteia.

Cu toate acestea, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, Guvernul a venit în preîntâmpinarea dificultăților economico-financiare ale populației, atenuându-le, în contextul adoptării măsurilor legislative mai sus menționate. Mai mult, prin implementarea directivei, Guvernul a reușit să creeze cadrul favorabil liberei concurențe între instituțiile de credit.

Desigur, limita temporală stabilită în textul directivei nu echivalează cu existența unei situații care să nu sufere amânare, în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, situație ce ar fi fost determinată de iminența declanșării procedurii de *infringement* de către Comisia Europeană, potrivit dispozițiilor art. 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Acest articol prevede că Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate fi sesizată de către Comisie, atunci când un stat membru a încălcat oricare dintre obligațiile care îi revin în temeiul tratatelor, după ce Comisia emite un aviz motivat cu privire la acest aspect, după ce a oferit statului în cauză posibilitatea de a-și prezenta observațiile și doar în cazul în care statul în cauză nu se conformează acestui aviz în termenul stabilit de Comisie. Așadar, această procedură presupune mai multe faze, nu intervine automat, prin simpla netranspunere în termenul prevăzut de o directivă, iar decizia de a o declanșa și continua, respectiv de a sesiza Curtea, este un atribut discreționar al Comisiei Europene. Or, declanșarea procedurii de *infringement* în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene în cazul de față nu era iminentă în sensul jurisprudenței Curții Constituționale.

Așadar, Curtea a reținut că situația extraordinară a fost determinată de contextul economico-financiar dificil care reclama măsuri rapide, ferme, de natură să diminueze efectele crizei economice și ale măsurilor de austeritate pe care aceasta le-a generat, precum și de necesitatea luării unor măsuri pozitive pentru a nu fi afectat obiectivul de realizare a pieței interne a Uniunii Europene.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinseci, Curtea a constatat că și acestea sunt neîntemeiate.

În legătură cu pretinsa încălcare a principiului neretroactivității legii, prevăzut de Constituție, s-a reținut că, în concepția Curții Constituționale, concretizată, de exemplu, prin Decizia nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002, o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii

vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare. Rezultă că retroactivitatea legii privește modificarea unei situații pentru trecut, iar nu reglementarea diferită a unei situații juridice pentru viitor.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 respectă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, producând efecte pentru viitor de la data intrării în vigoare, creditorilor nefiindu-le impuse obligații de recalculare transparentă a dobânzilor și de eliminare a comisioanelor percepute în trecut, contractul de credit fiind un contract cu executare succesivă. Obligațiile care cad în sarcina creditorilor operează pentru viitor, dispozițiile legale ce le impun fiind de aplicabilitate imediată, adică din momentul intrării în vigoare a ordonanței de urgență, ceea ce înseamnă că acestea vizează prestațiile viitoare pe care contractanții trebuie să le execute în temeiul unui contract cu executare succesivă.

Curtea a mai observat că dispozițiile în cauză, aplicându-se contractelor în curs de derulare, nu încalcă prevederile art. 44 din Constituție. Astfel, nu este afectat patrimoniul creditorilor, întrucât nu este diminuat principalul obligației de plată, ci modalitatea în care sunt stabilite pe viitor dobânzile și alte costuri pe care le implică un contract de credit. Prestațiile viitoare sub forma dobânzilor nu intră în sfera de protecție a dreptului de proprietate, acesta protejând doar acele creanțe — în cazul de față sub forma sumei împrumutate, dobânzilor sau comisioanelor — care sunt certe, lichide și exigibile.

Curtea a mai reținut că dispozițiile de lege criticate transpun în dreptul intern o reglementare secundară a Uniunii Europene, și anume o directivă, act obligatoriu care stabilește în sarcina statelor membre destinare o obligație de rezultat în ceea ce privește transpunerea, obligație care însă nu este de natură să împiedice legiuitorul național să reglementeze mai amplu, mai riguros sau mai detaliat domeniul vizat. Legiuitorul național este obligat, însă, să efectueze această operațiune în mod corect, în acord cu scopul și spiritul directivei europene transpuse, care, în cazul de față, vizează asigurarea unei mai eficiente protecții a consumatorilor. De altfel, pct. 9 din preambulul Directivei 2008/48/CE prevede necesitatea de a asigura consumatorilor din Uniunea Europeană un nivel ridicat și echivalent de protecție a intereselor lor și de a crea o veritabilă piață internă, recunoscând dreptul statelor membre libertatea de a menține sau introduce, în anumite condiții, dispoziții legale naționale suplimentare. Interdicția adresată statelor membre, prin același pct. 9, de a menține sau de a introduce alte dispoziții de drept intern decât cele prevăzute de prezenta directivă nu se aplică decât în cazul dispozițiilor armonizate din directivă. Referitor la acest aspect, și anume la faptul dacă legiuitorul delegat a afectat prin ordonanța de urgență dispozițiile armonizate, Curtea a mai reținut că instanțele de judecată, împreună cu Curtea de Justiție a Uniunii Europene, sunt singurele competente să analizeze și să constate neconcordanța dintre legislația internă ce vizează transpunerea unei directive și dreptul Uniunii Europene (a se vedea Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010).

Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 73 din Constituție, Curtea a constatat că printr-o ordonanță de urgență se poate reglementa într-un domeniu rezervat legii organice (a se vedea Decizia nr. 1.189 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 16 noiembrie 2011).

În fine, invocarea art. 16 din Legea fundamentală în sprijinul excepției de neconstituționalitate nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate, autorul excepției nemotivând în niciun fel relația de contrarietate existentă între

textul criticat și această dispoziție constituțională. În acest caz, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în invocarea acestor motive (a se vedea și Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

Având în vedere argumentele prezentate, Curtea nu a putut reține nici încălcarea art. 45 privind libertatea economică din Constituția României, ținând cont de faptul că libertatea economică se exercită în limitele legii. Așadar, intervenția legiuitorului în stabilirea condițiilor de executare a contractelor cu executare succesivă nu are semnificația încălcării acestui articol.

Curtea a mai observat că dispozițiile art. 108 alin. (3) și art. 126 alin. (6) din Constituție nu au incidență în cauză, întrucât

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (1) lit. t) și alin. (2), art. 35 alin. (1) și (2), art. 36, art. 38 alin. (1), art. 46 alin. (2), art. 55 alin. (3), art. 88 alin. (1) lit. b) și alin. (3), art. 89, art. 91, art. 92 și art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, excepție ridicată de Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.071/2/2010/a1* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela-Ramona Marișu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.068

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Proautonomia din Satu Mare în Dosarul nr. 1.978/83/2011 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a

dispozițiile ordonanței de urgență criticate nu intră în sfera de aplicare a acestor dispoziții constituționale.

Luând în considerare faptul că nu s-a constatat încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale invocate sau a altor dispoziții constituționale, Curtea a reținut că prevederile art. 53, respectiv ale art. 1 alin. (5) din Constituție nu au incidență în cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 612D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul Dan Nicolae Burulea, consilier juridic al Sindicatului Proautonomia din Satu Mare, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.211D/2012, nr. 1.212D/2012, nr. 1.213D/2012 și nr. 1.214D/2012, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceleiași legi, excepție ridicată de Sindicatul Proautonomia din Satu Mare în dosarele nr. 1.704/83/CA/2011, nr. 1.723/83/CA/2011, nr. 1.739/83/CA/2011 și nr. 2.143/83/CA/2011 ale Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, același consilier juridic, având delegații depuse în fiecare dintre dosare. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, față de obiectul cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Consilierul juridic al autorului excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.211D/2012, nr. 1.212D/2012, nr. 1.213D/2012 și nr. 1.214D/2012 la Dosarul nr. 612D/2012, care a fost primul înregistrat.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției. Acesta solicită Plenului Curții să se pronunțe mai întâi asupra încetării mandatului de judecător la Curtea Constituțională a domnului Augustin Zegrean, întrucât acesta se află în stare de incompatibilitate, fiind posesorul unui „certificat de handicap accentuat ireversibil, de gradul II”. Arată că, pentru exercitarea unei funcții publice, legea impune ca persoana să fie aptă din punct de vedere medical, or, domnul Augustin Zegrean nu putea și nu poate să desfășoare activitatea de judecător al Curții Constituționale deoarece, așa cum rezultă din art. 69 lit. b) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, și-a pierdut capacitatea de muncă. Depune la dosar și motivarea scrisă a cererii formulate.

Cu privire la această cerere, reprezentantul Ministerului Public apreciază că este inadmisibilă.

Deliberând, Curtea respinge cererea. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea constată că domnul Augustin Zegrean deține, într-adevăr, un „certificat de handicap accentuat ireversibil, de gradul II”, informație care a fost comunicată reprezentantului autorului excepției prin Adresa nr. 4.591 din 21 noiembrie 2012, ca răspuns la o cerere formulată de acesta potrivit Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, precizându-se totodată, în adresa menționată, că domnul Augustin Zegrean a renunțat expres „la orice indemnizație, alte servicii ori prestații sociale recunoscute de legislația în vigoare”. Curtea reține că art. 69 lit. b) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, pe care îl invocă reprezentantul autorului excepției în scopul de a evidenția pretinsa incapacitate a președintelui Curții Constituționale de a ocupa o funcție publică, are în vedere nu gradul handicapului, ci al invalidității, care este considerată a fi de gradul II atunci când este caracterizată prin pierderea totală a capacității de muncă, cu păstrarea capacității de autoîngrijire. Or, încadrarea persoanei într-un grad de handicap nu presupune automat pierderea capacității de muncă, potrivit art. 69 lit. a)—c) din Legea nr. 263/2010, după caz.

În acest context legislativ și având în vedere și dispozițiile art. 50 din Constituție care consacră, ca trăsătură a statului social, asigurarea egalității de șanse în ce privește persoanele cu handicap, precum și cele ale Convenției privind Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, adoptată la New York de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 13 decembrie 2006, deschisă spre semnare la 30 martie 2007 și semnată de România la 26 septembrie 2007, ratificată de România prin Legea nr. 221/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2010, convenție adoptată, potrivit art. 1 din aceasta, în scopul de a promova, proteja și asigura exercitarea deplină și în condiții de egalitate a tuturor drepturilor și libertăților fundamentale ale omului de către toate persoanele cu dizabilități, Curtea constată că nu sunt aplicabile prevederile art. 67 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 47/1992.

În continuare, cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției pentru a susține excepția de neconstituționalitate. Acesta solicită admiterea excepției, arătând că pentru apărarea siguranței naționale sunt responsabili toți cetățenii țării, astfel că nu doar

cei din sectorul public ar fi trebuit să contribuie la scăderea cheltuielilor bugetare prin diminuarea salariilor. În opinia sa, o asemenea măsură a operat ca o impozitare suplimentară a salariaților din sistemul bugetar. Depune la dosar și note scrise în sprijinul celor susținute oral.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca neîntemeiată, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, invocând, în acest sens, concluziile Curții Europene a Drepturilor Omului exprimate în Decizia de inadmisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 1 martie 2012 și 25 iunie 2012, pronunțate în dosarele nr. 1.978/83/2011, nr. 1.704/83/CA/2011, nr. 1.723/83/CA/2011, nr. 1.739/83/CA/2011 și nr. 2.143/83/CA/2011, **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul Proautonomia din Satu Mare, în cauze având ca obiect soluționarea unor litigii de muncă privind drepturile salariale ale unor funcționari publici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, în condițiile în care restrângerea drepturilor salariale prin Legea nr. 118/2010 a fost justificată de necesitatea apărării securității naționale, aceasta a fost realizată printr-o măsură discriminatorie, în sensul că numai salariaților din sistemul bugetar li s-a aplicat diminuarea salarială de 25%. Or, sarcina stopării crizei economice, ca fenomen care ar fi pus în pericol securitatea națională, ar fi trebui să revină tuturor cetățenilor țării, adică și celor care sunt angajați în sectorul privat. În același sens, precizează că discriminarea rezultă și din aceea că măsura reducerii salariilor cu 25% a echivalat cu o creștere a impozitului pe venit stabilită doar pentru o parte a populației. Totodată, autorul excepției susține că se încalcă principiul cuprins în art. 53 din Constituție, potrivit căruia restrângerea exercițiului unui drept nu poate aduce atingere existenței acestuia, ca urmare a faptului că diminuarea salarială s-a menținut și după data de 31 decembrie 2010, când ar fi trebuit să înceteze, conform art. 16 din Legea nr. 118/2010.

De asemenea, se susține că legea criticată, prin diminuarea drepturilor salariale, încalcă dreptul de proprietate privată garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Arată că măsura de reducere a drepturilor salariale dispusă prin Legea nr. 118/2010 nesocotește nu numai principiile proporționalității, nediscriminării, păstrării și recunoașterii dreptului salarial, ci și dreptul la informare și libertatea în muncă, prevăzute de art. 17 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și art. 31 și art. 41 din Constituție. Aceasta, deoarece impunerea de către angajator a unui alt salariu decât cel inițial stabilit prin acordul părților și modificarea contractului de muncă fără informarea și obținerea acordului de voință al salariatului reprezintă o încălcare a principiului libertății în muncă și a dreptului de informare asupra tuturor condițiilor de muncă, inclusiv a nivelului de salarizare.

Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că nu se încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție privitoare la egalitate,

întrucât salariații din sectorul public nu se află în aceeași situație cu cei din sectorul privat. Aceasta, deoarece salariile persoanelor din sectorul public se achită din bugetul consolidat al statului, pe când cele ale persoanelor din sectorul privat, din patrimoniul persoanelor juridice angajatoare. De asemenea, salariul persoanelor angajate în sectorul public se stabilește prin acte normative, în timp ce salariul celor din sectorul privat se fixează prin acordul de voință dintre angajat și angajator. De asemenea, precizează că, raportat la cuantumul diminuării, nu s-a adus atingere substanței dreptului invocat de reclamant.

Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că legea criticată este constituțională. În susținerea acestui punct de vedere arată că legiuitorul are dreptul, dar și obligația, ca atunci când apare o situație economică gravă, de natură să afecteze întregul sistem economic și financiar al statului, să adopte în mod temporar măsuri de reducere a salariilor întregului personal plătit din fonduri publice, în anumite limite rezonabile. Consideră că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același procent și în același mod și are un caracter temporar, tocmai pentru a nu afecta substanța dreptului constituțional protejat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. Din examinarea considerentelor încheierii de sesizare și a notelor scrise formulate de autorul excepției, Curtea constată că, în realitate, critica vizează doar prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, asupra cărora urmează să exercite controlul de constituționalitate. Aceste prevederi au următorul conținut: „(1) *Cuquantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, art. 31 privind dreptul la informație, art. 41

alin. (1) potrivit căruia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă și art. 53 care reglementează condițiile în care poate avea loc restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, invocă și prevederile art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, în ceea ce privește admisibilitatea acesteia, că prevederile Legii nr. 118/2010 referitoare la diminuarea cuantumului salariului personalului bugetar au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010, potrivit art. 16 din aceasta. Cu toate acestea, prevederile legale criticate continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în conformitate cu cele statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza constituționalitatea prevederilor legale criticate.

Totodată, Curtea observă că a mai examinat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale.

Astfel, prin Decizia nr. 132 din 16 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 20 aprilie 2012, Curtea a constatat că nu poate reține critica referitoare la pretinsa nesocotire a dispozițiilor art. 16 din Constituție, întrucât angajații din sistemul public și cei din mediul privat nu se află în aceeași situație juridică. Cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele, de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat, raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile. Această concluzie este confirmată și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în Decizia de inadmisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe *Felicia Mihăieș împotriva României* și *Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 21, a arătat că reducerea drepturilor salariale cu 25% în temeiul Legii nr. 118/2010 nu poate fi analizată din perspectiva art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât cu dificultate s-ar putea reține că este pus în discuție un „bun” în sensul articolului menționat. De altfel, instanța de la Strasbourg a arătat că, și în ipoteza în care ar aborda drepturile salariale afectate de Legea nr. 118/2010 ca fiind „bunuri”, tot nu ar reține încălcarea prevederilor convenționale, măsura reducerii drepturilor salariale necreând o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Prin urmare, Curtea a considerat că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

În același timp, Curtea a observat că, prin Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu implică un drept la dobândirea proprietății (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011).

Prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, restrângere care respectă, însă, condițiile prevăzute de dispozițiile art. 53 din

Constituție. Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului.

În ceea ce privește invocarea de către autorul excepției a încălcării prevederilor art. 31 din Constituție referitor la dreptul persoanei la informație, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 798 din 27 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 5 decembrie 2012, că această critică privește exclusiv modalitatea de aplicare a legii de către autoritățile publice și nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate a legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la o reconsiderare a acestei jurisprudențe, își mențin valabilitatea considerentele și soluția pronunțată prin deciziile citate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Proautonomia din Satu Mare în Dosarul nr. 1.978/83/2011 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și în dosarele nr. 1.704/83/CA/2011, nr. 1.723/83/CA/2011, nr. 1.739/83/CA/2011 și nr. 2.143/83/CA/2011 ale Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.075

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genel International” — S.R.L. din comuna Rebra, județul

Bistrița-Năsăud, în Dosarul nr. 1.263/265/2012 al Judecătorei Năsăud și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.253D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.263/265/2012, **Judecătoria Năsăud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genel International” — S.R.L. din comuna Rebra, județul Bistrița-Năsăud, într-un recurs formulat împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a unei excepții de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 146/1997 nu prevăd nicio cale de atac împotriva încheierii privind cererea de reexaminare a modului de stabilire a taxei judiciare de timbru, fapt ce încalcă dispozițiile art. 129, raportate la art. 21 alin. (2) și (3) din Constituție.

De asemenea, consideră că prin judecarea cererilor de reexaminare în camera de consiliu, fără citarea părților, se îngreșează accesul la justiție al acestora, întrucât părțile nu cunosc data la care are loc judecata și nici când se împlinesc cele 48 de ore de la pronunțarea încheierii, prevăzute în cuprinsul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Judecătoria Năsăud apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, prevederi ce au următorul cuprins:

— Art. 18 din Legea nr. 146/1997:

„(2) *Împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru se poate face cerere de reexaminare, la aceeași instanță, în termen de 3 zile de la data la care s-a stabilit taxa sau de la data comunicării sumei datorate.*

(3) *Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere irevocabilă.”;*

— Art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992: *„Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile”.*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește prevederile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 146/1997, prin Decizia nr. 102 din 9 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 9 martie 2006, a statuat că aceste texte de lege „constituie o normă procedurală care reglementează soluționarea cererii de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a taxei de timbru, așadar un incident procedural [...]. În condițiile în care în discuție este o chestiune prealabilă, soluționarea acesteia este guvernată de principiul celerității, care ar fi grav afectat prin aplicarea în materie a principiilor oralității și contradictorialității, a obligativității citării părților, ca și a posibilității exercitării unei căi de atac împotriva încheierii de soluționare a cererii de reexaminare”.

De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a arătat cu numeroase ocazii că principiul liberului acces la justiție nu echivalează cu accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul având reguli de competență, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, să instituie reguli de procedură deosebite, în considerarea unor situații speciale.

Referitor la constituționalitatea prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase rânduri, de exemplu, prin Decizia nr. 607 din 15 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 25 ianuarie 2006, prin Decizia nr. 494 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006, și prin Decizia nr. 521 din 19 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 20 mai 2011, prilej cu care a statuat că „aceste dispoziții sunt norme de procedură, pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții de neconstituționalitate care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Deci, această procedură face posibilă doar pronunțarea în situațiile date asupra oportunității sesizării Curții Constituționale, instanța de judecată având rol de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți”.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.512 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 28 ianuarie 2011, Curtea a constatat că „natura imperativă a termenului de 48 de ore, în cadrul căruia partea interesată poate declara recurs împotriva încheierii prin care instanța de judecată a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unei excepții de

neconstituționalitate, are menirea de a da expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în considerarea faptului că excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural în cadrul unui litigiu”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genel International” — S.R.L. din comuna Rebra, județul Bistrița-Năsăud, în Dosarul nr. 1.263/265/2012 al Judecătoriei Năsăud.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.077

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 14 alin. (1) teza a doua și art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 3.636/121/2009/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.347D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate și arată că se impune menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.636/121/2009/a2, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Marin Frunză într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a încheierii prin care a fost respinsă o cerere de acordare a ajutorului public judiciar în materie civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele criticate sunt neconstituționale, întrucât limitează cuantumul ajutorului public judiciar în materie civilă la o sumă maximă echivalentă cu 10 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare, și prevăd obligația solicitantului de a declara pe propria răspundere dacă în cursul ultimelor 12 luni a mai beneficiat de ajutor public judiciar, în ce formă, pentru ce cauză, precum și cuantumul acestui ajutor. Aceste

aspecte sunt cunoscute, potrivit susținerilor sale, doar de către instanța de judecată, de către avocat și de către Ministerul Justiției. De asemenea, neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate este dedusă și din imposibilitatea de a formula recurs împotriva încheierii prin care este soluționată cererea de acordare a ajutorului public judiciar la o instanță superioară și de a se prevala în soluționarea acesteia de toate mijloacele de probă prevăzute de Codul de procedură civilă.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Sunt invocate, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 96 din 20 ianuarie 2009, nr. 264 din 24 februarie 2009, nr. 924 din 23 iunie 2009, nr. 135 din 25 februarie 2010, nr. 757 din 1 iunie 2010, nr. 1.098 din 21 septembrie 2010, nr. 1.339 din 11 octombrie 2011. Se mai face trimitere la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, din 24 mai 2006 și 2 noiembrie 2010, pronunțate în cauzele *Weissman și alții împotriva României*, paragraful 35, și *S.C. Apron Dynamics S.R.L. Baia Mare împotriva României*, paragraful 42.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 7 și ale art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă sunt constituționale și că își menține punctele de vedere reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 264 din 24 februarie 2009, nr. 1.537 din 25 noiembrie 2010 și nr. 628 din 12 iunie 2012.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 7 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că, în realitate, autorul critică prevederile art. 7, art. 14 alin. (1) teza a doua și art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 7: „*Ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6. Valoarea ajutorului public judiciar acordat, separat sau cumulativ,*

în oricare dintre formele prevăzute la art. 6 lit. a)–c), nu poate depăși, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 10 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.”;

— Art. 14 alin. (1) teza a doua: „[...] *Cererea va fi însoțită și de o declarație pe propria răspundere a solicitantului în sensul de a preciza dacă în cursul ultimelor 12 luni a mai beneficiat de ajutor public judiciar, în ce formă, pentru ce cauză, precum și cuantumul acestui ajutor.*”;

— Art. 15 alin. (3): „(3) *Cererea de reexaminare se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, instanța pronunțându-se prin încheiere irevocabilă.*”

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 referitor la universalitate, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, art. 126 cu privire la instanțele judecătorești, art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și prevederilor art. 1 referitor la obligația de respectare a drepturilor omului, art. 6 cu privire la dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, art. 14 referitor la interzicerea discriminării și art. 17 cu privire la interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale Declarației Universale a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin numeroase decizii, precum Decizia nr. 1.322 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 19 noiembrie 2009, Decizia nr. 135 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 7 aprilie 2010, Decizia nr. 1.098 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, Decizia nr. 1.339 din 11 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 16 decembrie 2011, Decizia nr. 1.353 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 16 decembrie 2011, și Decizia nr. 628 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 24 iulie 2012, prin care a reținut că stabilirea unei sume maxime echivalente cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare, până la care se poate acorda, cumulativ, în cursul unei perioade de un an, ajutorul public judiciar, nu este de natură să împiedice accesul liber la justiție sau exercitarea dreptului la un proces echitabil.

Curtea a reținut, în acest sens, că stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuiri echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanța de urgență, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care

ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngădi în acest mod accesul efectiv la justiție.

De asemenea, Curtea a observat că nu poate fi primită critica raportată la prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 24 mai 2006, pronunțată în Cauza *Weissman și alții împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 2 noiembrie 2010, pronunțată în Cauza *S.C. Apron Dynamics S.R.L. Baia Mare împotriva României*, paragraful 42), stabilirea unor restricționări financiare, respectiv impunerea taxelor judiciare de timbru, este considerată o limită acceptabilă a dreptului de acces la instanță.

Totodată, Curtea a constatat că, urmărind un scop legitim, identificat generic cu buna administrare a resurselor justiției, prevederile legale criticate constituie o garanție a accesului efectiv la justiție, de natură să asigure un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit și să păstreze un echilibru just între interesul statului în a recupera cheltuielile de judecată și interesul reclamantului ca o instanță să îi examineze cererea.

Cele stabilite de către Curtea Constituțională în deciziile anterior citate își mențin valabilitatea, *mutatis mutandis*, și în privința actualei redactări a textului, care limitează ajutorului public judiciar acordat, separat sau cumulativ, în cursul unei perioade de un an, la suma maximă echivalentă cu 10 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.

Referitor la constituționalitatea prevederilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, Curtea a pronunțat Decizia nr. 419 din 3 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 18 iulie 2012, prin care a reținut că, potrivit art. 15 din actul normativ criticat, împotriva încheierii prin care se respinge cererea de acordare a ajutorului public judiciar cel interesat poate face cerere de reexaminare, în termen de 5 zile de la data comunicării încheierii, iar cererea de reexaminare se soluționează în camera de consiliu de un alt complet. Curtea a mai arătat, cu același prilej, că judecarea cererii privind acordarea ajutorului public judiciar nu vizează

fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri, astfel încât sunt justificate, din considerente de celeritate, judecarea în camera de consiliu, fără citarea părților, și inexistența căii de atac a recursului la o instanță superioară. Totodată, în soluționarea cererii nu este necesară administrarea tuturor mijloacelor de probă reglementate de Codul de procedură civilă, deoarece judecarea se face pe baza unor criterii obiective ce pot fi probate prin înscrisuri. Faptul că judecarea cererii de reexaminare se face de către magistrații aceleiași instanțe nu este de natură să aducă atingere dreptului la un tribunal imparțial și dreptului la apărare. Prezumția de imparțialitate și independență a judecătorilor nu poate fi înlăturată prin faptul că aceștia își desfășoară activitatea la aceeași instanță ca și colegii lor care au soluționat cererea de acordare a ajutorului public judiciar. Pe de altă parte, soluționarea cererii de reexaminare se face pe baza unor criterii obiective și presupune verificarea anumitor înscrisuri din care să rezulte starea materială a solicitantului și a familiei sale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia amintită își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, Curtea reține că, întrucât ajutorul public judiciar în materie civilă este acordat de către stat, este firesc ca acesta să stabilească anumite condiții, precum și o procedură de urmat pentru acordarea acestui ajutor. Așadar, Curtea constată că furnizarea datelor și a documentelor prevăzute la art. 14 alin. (1) teza a doua din actul normativ criticat a fost impusă în scopul asigurării accesului unei sfere cât mai largi de persoane la ajutorul public judiciar și a unei transparențe ridicate în acordarea acestui ajutor, precum și pentru o bună administrare a fondurilor ce au această destinație.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 14 alin. (1) teza a doua și art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 3.636/121/2009/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.088

din 18 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Maria Cristea în Dosarul nr. 3.472/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.317D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că Maria Cristea, autorul excepției, a depus în data de 7 decembrie 2012, o cerere prin care solicită Curții Constituționale să ia act de renunțarea sa la excepția de neconstituționalitate invocată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că nu este posibilă renunțarea la soluționarea excepției de neconstituționalitate odată ce aceasta a fost invocată și, în consecință, solicită continuarea judecării cauzei.

Curtea, deliberând, constată că nu poate fi primită cererea de renunțare formulată, având în vedere prevederile art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare, potrivit cărora „*Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului [...]*”. Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, iar soluționarea acesteia este de interes general. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și nu este susceptibilă de acoperire nici pe calea renunțării exprese la soluționarea acesteia de către partea care a ridicat-o.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul, pe fond, reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 704/2012, precum și decizia de inadmisibilitate a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în cauzele conexe *Ana Maria Frimu, Judita Vilma Timar, Edita Tanko, Marta Molnar și Lucia Ghețu împotriva României* (2012).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.472/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată de Maria Cristea cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ, în contradictoriu cu Guvernul României, având ca obiect anularea unui act administrativ.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (4) din Constituție, deoarece, prin adoptarea de către Guvern a acestei reglementări, s-a atentat la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, dat fiind că actul normativ criticat conduce inevitabil la imposibilitatea continuării executării unor hotărâri judecătorești irevocabile. În plus, apreciază că acțiunea legislativă a Guvernului aduce atingere și principiului egalității de arme, ca garanție fundamentală a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, arată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011, Guvernul a abrogat Hotărârea Guvernului nr. 737/2010 privind metodologia de recalculare a categoriilor de pensii de serviciu prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, măsură ce a limitat posibilitatea justițiabililor de a se adresa direct instanțelor de contencios administrativ pentru soluționarea unor litigii care aveau ca obiect un drept legitim, ceea ce contravine art. 21 din Constituție și art. 6 paragraful 1 din convenția invocată.

Totodată, susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 sunt contrare și dispozițiilor constituționale și celor internaționale privind protecția dreptului de proprietate. În acest sens, arată că dreptul la pensie constituie un „*bun*” în sensul art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar diminuarea drepturilor la pensie stabilite inițial în baza legislației naționale aduce atingere dreptului de proprietate privată, impunând o sarcină excesivă și disproporționată, fără a menține un just echilibru între interesul general și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale omului.

În acest sens, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Cauza *Beian c. României* (2008) și Cauza *Akdejeva c. Letoniei* (2007).

Autorul excepției consideră că restrângerea drepturilor fundamentale ce se realizează prin actul normativ criticat este

contrară art. 53 din Constituție, întrucât nu are un caracter temporar, nu este justificată de niciuna dintre situațiile menționate de textul constituțional și aduce atingere înseși substanței dreptului la pensie, prin diminuarea semnificativă a cuantumului acesteia.

În fine, susține că textul ordonanței de urgență criticate contravine Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, fiind încălcate astfel și dispozițiile art. 11 și 20 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât măsurile dispuse prin reglementarea legală criticată nu aduc atingere dreptului în substanța sa.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 30 iunie 2011.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4) referitor la statul de drept și principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

De asemenea, invocă și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la procesul echitabil, și cele ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, privind proprietatea, prin raportare la art. 11 și 20 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea legală criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale invocate și în prezenta cauză.

În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 704 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 9 august 2012, și Decizia nr. 533 din 22 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 24 iulie 2012, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011.

Referitor la critica de neconstituționalitate vizând încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (4), precum și a art. 21 din Constituție, autorul excepției susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 lipsesc de efect juridic

hotărârile judecătorești pronunțate cu prilejul recalculării pensiilor în temeiul Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.

Sunt avute în vedere hotărârile judecătorești pronunțate în legătură cu aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 737/2010, în special acelea care au avut ca efect blocarea aplicării acestui act normativ, prin anularea sa.

Or, Curtea a reținut că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 nu fac trimitere și nici nu urmăresc anularea ori lipsirea de efect a hotărârilor judecătorești amintite. Acestea își păstrează valabilitatea cât privește aplicarea Legii nr. 119/2010, așa cum a fost reglementată de Hotărârea Guvernului nr. 737/2010. Actul normativ criticat instituie însă o nouă procedură administrativă de calcul al pensiei, ce trebuie văzută ca o etapă distinctă, ulterioară recalculării. Deși au vizat, în esență, același obiectiv, respectiv recalcularea pensiilor de serviciu conform principiului contributivității, Hotărârea Guvernului nr. 737/2010 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 sunt acte normative distincte, procedurile instituite fiind, de asemenea, separate și succesive.

Prin urmare, Curtea a constatat că Guvernul nu a intervenit pe cale legislativă pentru lipsirea de efect a unor hotărâri judecătorești, ci a instituit o nouă procedură ce a urmărit stabilirea cât mai echitabilă și justă a pensiilor persoanelor menționate în dispozițiile art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010.

De asemenea, Curtea a constatat că nu pot fi reținute nici susținerile privind încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1), precum și a prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la art. 11 din Constituție. Relevantă, în acest sens, este și Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, ale cărei considerente de principiu sunt valabile și în prezenta cauză.

În ceea ce privește invocarea încălcării art. 53 din Legea fundamentală, Curtea a statuat că invocarea acestor dispoziții constituționale este lipsită de relevanță, întrucât dreptul la pensie este reglementat în sistemul general de pensionare, neexistând un drept constituțional la pensie specială, deci la suplimentul financiar acordat de stat.

De altfel, un argument suplimentar în sensul convenționalității măsurii de diminuare a pensiilor de serviciu îl constituie și decizia de inadmisibilitate a Curții Europene a Drepturilor Omului din 7 februarie 2012, pronunțată în cauzele conexe *Ana Maria Frimu, Judita Vilma Timar, Edita Tanko, Marta Molnar și Lucia Ghețu împotriva României*, prin care s-a constatat că măsura de transformare a pensiilor de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești în pensii contributive, în temeiul Legii nr. 119/2010, este conformă prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, coroborat cu art. 14 din aceeași Convenție, chiar dacă acest lucru a însemnat o scădere cu 70% a cuantumului pensiilor.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Maria Cristea în Dosarul nr. 3.472/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora**HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE**privind completarea anexei la Hotărârea Guvernului
nr. 337/1993 pentru stabilirea circumscripțiilor judecătoriilor
și parchetelor de pe lângă judecătorii**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 38 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 337/1993 pentru stabilirea circumscripțiilor judecătoriilor și parchetelor de pe lângă judecătorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 6 august 1993, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

„Județul Bacău

Comuna Itești intră în circumscripția Judecătoriei Buhuși”.

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 337/1993 pentru stabilirea circumscripțiilor judecătoriilor și parchetelor de pe lângă judecătorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 6 august 1993, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Ministrul justiției,

Mona-Maria Pivniceru

București, 30 ianuarie 2013.

Nr. 34.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

pentru completarea articolului 7 din Norma sanitară veterinară privind controalele veterinare aplicabile comerțului intracomunitar cu produse de origine animală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 256/2006

Văzând Referatul de aprobare nr. 2.472 din 12 decembrie 2012, întocmit de Direcția de trasabilitate și siguranță a alimentelor de origine animală,

având în vedere prevederile art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor, republicată,

ținând cont de prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — După alineatul (2) al articolului 7 din Norma sanitară veterinară privind controalele veterinare aplicabile comerțului intracomunitar cu produse de origine animală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 256/2006, publicat în Monitorul Oficial al României. Partea I, nr. 935 din 17 noiembrie 2006, se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Perioada de grație acordată pentru ca expeditorul să prezinte autorității competente documentele solicitate nu poate fi mai mare de 3 zile lucrătoare, iar costurile ocazionate de manipulare și depozitare în această perioadă trebuie să fie suportate de expeditor/beneficiar sau reprezentantul acestuia.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Mihai Țurcanu

București, 30 ianuarie 2013.
Nr. 9.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

